

Csüllög Csilla,

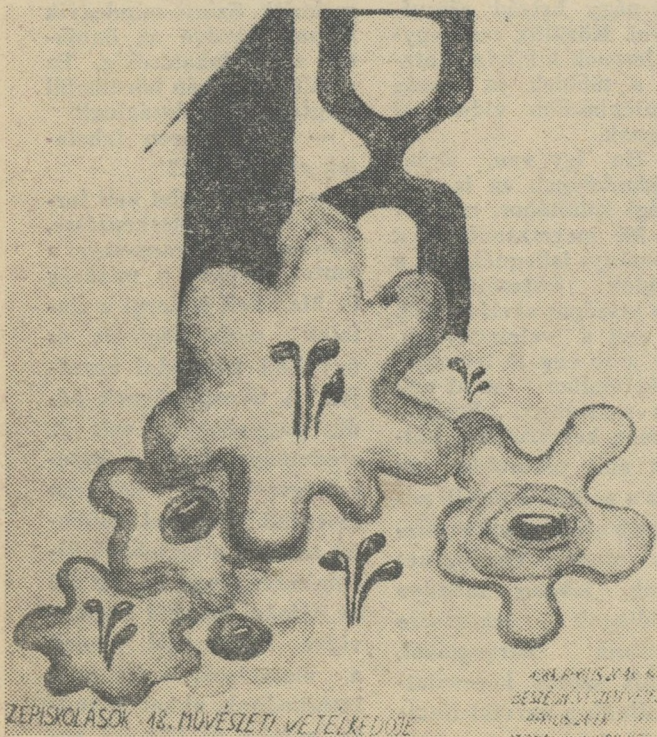
Az idei plakátpályázat eredményéről akartam írni, sajnos azonban csak az eredménytelenségről számolhatok be. Pedig szeretnék dicsérni, biztatni, új horizontok felé irányítani.

Mindössze két helyesgből érkeztek pályamunkák egész Vajdaságból: Zentáról és Becséről. A bíráló bizottság: Baráth Ferenc, Csernik Attila és Tari István összetételében úgy döntött, hogy nem díjaz egyetlenegy munkát sem, és nem is emel ki legalább a szóbeli dícséret erejéig egyet sem.

A pályázat részvevőit szabad a legkevésbé bírálni, őket dícséret illeti igyekezetükért és szorgalmukért. Valamennyien (egy kivételével) zentaiak. Tünetértékű, hogy tartományunk más városaiban föl sem figyelnek a felhívásunkra, mintha Vajdaság többi helyeiségeinek középiskolaiban nem is folyna vizuális nevelés!? Mit tesznek általában ebben a tartományban a képzőművészet oktatói, ha munkájuknak ennyire nem akad legalább egy-egy pályázat erejéig közel fogható eredménye. Valószínű azonban, hogy nem tőlük kellene számon kérni a fogyatékoságot, hanem mindenekelőtt arról van szó, hogy oktatási rendszerünk szorította túlságosan és megengedhetetlenül háttérbe a képzőművészetet. S ez annál is inkább megengedhetetlen mellőzés, mert századunk sokkal inkább a vizualitás százada, mint az eddigiéke bármelyike volt. Gondoljunk csak a filmre, televízióra, videóra, a mi középiskolásaink tantervében pedig alig jut rá idő. Hogy miért kalandoztam el ennyire? Az eredménytelenséget ezek a tágabb összefüggések világítják meg a legjobban.

Eredményekről, sajnos, mint mondtam, ebben az évben sem beszélhetünk, s ez a helyzet évről évre. A plakátnak informálnia kell, a figyelemfelkeltő funkciója az elsődleges, tehát világosan és áttekinthetően kell kifejeznie mondanivalóját. Ez az alapvető követelmény, sajnos, egyik pályamunkára sem jellemző. Szemléltetésül bemutatjuk a három sikerültebb munkát.

Plakátpályázat '84

Berta Attila és

Olajos Mónika pályamunkái